

Před počátkem

Lenka Kolomazníková (1. místo v I. kategorii)

Vzpomínám si, když jsem se narodil. Všude bylo světlo. Kolem mě divné skály. Všechny vypadaly trochu jinak. A mluvily. Pokřikovaly na sebe různá slůvka. Na každého připadlo jedno. Dvě hory, ke kterým jsem z neznámého důvodu něco cítil, mi daly postýlku. Po čase zjišťuju, že skála pro mě udělá úplně všechno, zatímco balvan si spokojeně sedí v křesle. Jmenovali se máma a táta.

Žili jsme na malé hroudě. Nacházely se tu jen hory, skalky, půda a hlína. A tak jsme ji pojmenovali Zemina. Kdekoli stojím, vidím za obzor. Můžu dohlédnout na kámen, který je ve skutečnosti metr za mnou.

Zemina se nacházela jen pár světelných let od velké zářící koule s názvem Žárovka. Když bylo světlo, zářila Žárovka na cestu, a když byla tma, zhasla. Místo ní se objevily hvězdy.

Máma mi často před spaním vyprávěla.

„Ty věříš na pohádky?“ Napadalo mě spousta otázek, které jsem jí pokládal. A maminka se na mě podívala, hvězdičky v očích: „Víš, jednou budeme všichni jinde.“

„Jak to myslíš?“

„Jednou se Zemina rozskočí a tady všude bude vesmír. My se přesuneme jinam, naše hrouda už nebude existovat.“

„A jak se přestěhujeme? Já se cítím pevně v půdě.“

„Myslím, že jednou bude v meziprostoru Svět, jako v pohádkách.“ Upřu na ni vyděšené oči: „Bojím se toho, co nastane po rozskočení.“ V očích jí narostla něha. „Není čeho. Já se nebojím. Věříš mi?“ Přikývnutí.

„Budeš mi vyprávět o Světě?“ Máma mi urovnala peřinu. „Jak jsem říkala, za tisícovky let tu bude vesmír. Zemina už nebude hrouda, ale planeta.“

„Co to je planeta, maminko?“

„Je to těleso. Jsou jen v pohádkách. Obrovské koule, některé budou poblíž nynější Zeminy. A pohybují se.“

„To se může?“ Pohyb?

„V pohádkách se může všechno.“

„A jak se pohybují?“

„Obíhají kolem Žárovky, ale ta se jmenuje Slunce a ve skutečnosti je to hvězda.“

„Hvězdy jsou jen na nebi, ne v meziprostoru.“ Maminka se zasmála. „Ty jsi mě neposlouchal? V pohádkách ...“ „... se může všechno.“ Já vím, já vím.

„Jak ta pohádka pokračuje?“ Věnovala mi dobrosrdečný úsměv, vždycky ho pro mě měla. „Pamatuješ si ještě začátek?“ Přikývnu: „Bude tu Svět a vesmír a planeta.“ Spokojeně si povzddechla. „Tahle nová planeta se jmenuje Země. Budou po ní chodit podivné bytosti s končetinami.“

„Co jsou to končetiny?“

„Ruce a nohy. Pomáhají jim dělat různé věci. A chodí po nich.“

„To jako, že mají rozdělené tělo?“

„Ano, na čtyři části.“ Páni. Tolik?

„A jak se nazývají?“

„Já jim říkám dvounožci.“ Přikývnu.

„Na Zemi se vítr prohání kolem stromů, po polích a mezi horami tvoří nádherné hluboké tóny. Vždy když přeletí nad potokem, zvlní jeho hladinu.“

„To je tam i voda?“

„No jistě, všechny živly, i oheň.“

„Chtěl bych je poznat.“ Mlčela. Věděl jsem, že o tom přemýšlí. Touží po svých pohádkách. Touží po tom, aby byly skutečné.

„A co dalšího najdu na Zemi? Budeme tam taky my, hory? Ale se sněhovou čepičkou a lavinami?“

„Jasně, od bavlněné čapky ti bude mrznout vrcholek. A laviny...“ Zavřela oči, ve tváři zasněžený výraz: „Cítit v rýhách kamínky, co se snaží utéct od zimy nahoře. Mít svoje vlastní údolí...“ „Mít vlastní vodopád.“ Doplnil jsem ji.

„Jakou to má barvu?“

„Všechny.“ Tím získala moji plnou pozornost.

„Pole mají hnědou, žlutou i zelenou. Stromy se občas rozhádají, a tak se některý obleče do červena, do žluta, do hněda, oranžova a pak se najednou udobří a mají spoustu odstínů zeleni.“

„A co my, maminko, je pořád všechno tak černobílé?“

„Ale co tě napadá, máme hnědý odstín, šedý i černý.“ Ticho.

„A nebe? Existuje tam taky? Je tak modré, jak říkáš?“

„Nebe... to je asi jediné, co máme společného. Máš pravdu, není pouze ozářené Žárovkou, tedy Sluncem. Je modré jako blankyt.“

„A v čem dvounožci bydlí?“

„V domech, které mají obdélníkové rámy dveří.“

„A to se tam vejdou? Musí si urazit špičku.“

„Ale oni vůbec nemají tvar jako my, jsou mnohem skladnější, mohou se ohýbat.“

„Páni, to chci taky umět.“ Najednou posmutněla: „To bohužel nikdy nebudeš.“ Vyděsilo mě to. Máma tohle nikdy neřikala. Vždy mi dávala naději. Pochopil jsem: „Už se to blíží, že, maminko?“

Mlčení.

„Ale říkalas, že se nebojíš.“ Uslyšel jsem ve svém hlase obvinění.

„Ale já se nebojím.“ Překvapilo mě to. Proč by nechtěla na tak krásné místo? Uviděla moje zmatení: „Všechno není vždycky růžové.“

„O růžové jsme nemluvili. Tam je něco i takové?“

„Ale ne, to se tak říká. Víš, na Zemi se dějí i špatné věci.“

„Jaké věci?“

Najednou zavrtěla hlavou, jako by chtěla setřást nepříjemný kamínek, co ji tlačí za krkem. „Jsou to jen pohádky, vědci velehory neví, jak to bude vypadat za pár tisíc let.“

„To jsi říkala i před sto lety.“

„A vidíš, pořád jsi můj malý oblázek. Pořád jsme tu spolu.“

„Mami, já už nejsem oblázek, já už jsem veliký balvan.“ Pořádně jsem se vztyčil do sedu. Se smíchem mě zatlačila zpátky do postele. „To víš, že jo.“

Zívnu jsem. „Mám tě ráda. Už je čas spát, Žárovka už pomalu zhasíná a ty musíš zítra do školy.“ Maminka už se chystá odejít, ale ještě ji zastavím: „Jak se říká té velké změně?“

„Dvounožci jí říkají počátek, stvoření.“ Přikývnu. To je všechno, co jsem chtěl vědět.

„Taky tě mám rád.“ Usmála se. Ví to, jak moc je pro mě výjimečná, jak moc mi bude na Zemi chybět. Protože i když to neřekla, došlo mi to. Každý budeme jinde, už se nebudeme poznávat.

Začalo to explozí.